

“मीठे बच्चे- बाबालाई याद गर, यो याद नै विश्वको लागि योगदान हो। यसैबाट विश्व पावन बन्छ, बेडा पार हुन्छ।”

प्रश्न:- कुन बच्चाहरूको सम्हाल अन्त्य समयमा स्वयं बापदादाले गर्नुहुन्छ?

उत्तर:- जो बच्चाहरू धेरै समय देखि काँडालाई फूल बनाउने सेवामा तत्पर रहन्छन्। बाबाको पूरा-पूरा सहयोगी छन्, यस्ता बच्चाहरूलाई अन्त्य समयमा स्वयं बाबाले सम्हाल गर्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- १. म आफ्ना सहयोगी बच्चाहरूलाई आश्चर्यजनक दृश्यहरू देखाएर खूब बहलाउने छु। उनीहरूले अन्त्यमा धेरै सुख देख्ने छन्। साक्षात्कार गरिरहने छन्। २. जसलाई “एक बाबा, दोस्रो न कोही” यो पाठ पक्का छ- यस्ता बच्चाहरूलाई नै बाबाको मदत मिल्छ।

गीत:- प्रीतम आन मिलो...

ओम् शान्ति। प्रियतम र प्रियतमाहरू। प्रियतम एक हुनुहुन्छ र प्रियतमाहरू अनेक छन्। प्रियतमाहरूले एक भगवानलाई बोलाइरहेका छन्। अनेक भक्तहरूले बोलाइरहेका छन्, के को लागि? सुखको लागि। कन्याले प्रियतमलाई आएर मिल्नुस् भनी बोलाउँछिन्। केको लागि? सुखको लागि। बिवाह हुन्छ सुखको लागि। तर अब बच्चाहरूलाई थाहा छ- रावण राज्य भएकाले प्रियतमबाट कुनै सुख मिल्न सक्दैन। रावण राज्यमा सुख हुन सक्दैन। प्रियतमाहरू सबै शोक वाटिकामा छन् त्यसैले बोलाउँछन्। अशोक वाटिकामा त कसैले बोलाउँदैन। कुनै दुःख या शोक छैन भने किन बोलाउने? दुःखमा नै प्रियतमलाई याद गर्छन्। फेरि प्रियतम मिलेपछि आधाकल्पसम्म प्रियतमाहरूले याद गर्नुपर्दैन। अहिले तिमीलाई थाहा छ- सबैभन्दा मीठा, सबैभन्दा प्यारा र सबैभन्दा उँचा अनि सबै भन्दा श्रेष्ठ प्रियतम एक परमपिता परमात्मा नै हुनुहुन्छ। यहाँ कुनै मनुष्यले आफूलाई श्रेष्ठभन्दा श्रेष्ठ भन्न सक्दैन। ईश्वरलाई सर्वव्यापी भने पनि शिवोहम् भने पनि एक-अर्को भन्दा श्रेष्ठ त हुन्छन् नै, नि। साधुहरूमा जो उँचा हुन्छन् उनीहरूलाई अरू साधुहरूले दण्डवत् प्रणाम गर्छन्। तर सबैभन्दा उच्च एक प्रियतम परमपिता परमात्मा नै हुनुहुन्छ भन्ने कुराको गायन छ। सबैले उहाँलाई अवश्य पनि सुखको लागि याद गर्छन्। जब धेरै दुःख हुन्छ अनि धेरै प्रियतमाहरूले याद गर्छन्। अहिले बच्चाहरूलाई त्यति दुःखको अनुभव छैन। अझै धेरै दुःख आउनेवाला छ। जसलाई बोलाइन्छ ऊ अवश्य आउँछ, नि। त्यसैले बाबा पनि आउनुहुन्छ। बाबाको बन्नाले एक सेकेन्डमा सुखको वर्सा मिल्छ। बच्चाहरूलाई निश्चय हुनु पर्छ- हामीले बाबाको गोद लिएका छौं, त्यसैले सेकेन्डमा जीवन मुक्ति मिल्छ। बच्चा पैदा भएपछि गोदमा आउँछ, फेरि यो वारिस हो भन्ने निश्चय हुन्छ। उहाँ पनि बेहदका बुवा हुनुहुन्छ। अब राम्रो सँग उहाँलाई चिन्दछौ। पहिचान गर्नमा कुनै कष्ट छैन। बच्चाहरू धेरै छन्, भनिन्छ- सन सोज फादर। त्यसैले कसैलाई भन्ने आवश्यकता छैन। धेरै ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू छन्। यति धेरै बच्चाहरू ईश्वरको सिवाय अरू कसैका हुँदैनन्। कृष्ण त दैवी गुण भएका मनुष्य नै हुन्। मनुष्यका यति धेरै बच्चाहरू हुँदैनन्। तिमीलाई थाहा छ हामी शिवबाबाको बच्चाहरू हौं। तिमीले भन्न सक्छौ कुनै पनि मनुष्यका यतिका बच्चाहरू हुँदैनन्। कति ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू छन्। गायन त प्रजापिता ब्रह्माको छ, नि। त्रिकालदर्शी परमात्मालाई याद गर्छन्। यति धेरै बच्चाहरू भगवान्का मात्रै हुन सक्छन्। त्यसैले जब उहाँ निराकार साकारमा आउनुहुन्छ तब नै एडप्ट गर्न सक्नुहुन्छ। शरीर छैन भने गोद कसरी लिन सकिन्छ? तिमी ईश्वरको गोदमा आएका छौ। जान्दछौ- उहाँ नै प्रियतम हुनुहुन्छ। सबैभन्दा मीठा, सबैभन्दा प्यारा हुनुहुन्छ। प्यार गर्नेवालालाई प्रियतम भनिन्छ। तिमीलाई

थाहा छ- हाम्रो उच्चभन्दा उच्च प्रियतम उहाँ हुनुहुन्छ, जसबाट हामी प्रियतमाहरूलाई स्वर्गको अथाह सुख मिल्छ। उहाँको सम्मुख बसेका छौं। भक्तिमार्गमा गायन पनि छ- रामको नाम लिनाले मनुष्य पार हुन्छ, यसकारण राम-राम भनिरहन्छन्। जसरी गंगा नदीलाई पतित-पावनी सम्झन्छन्। मनुष्य त्यहाँ गएर पातमा दियो बाल्छन्। जसरी कृष्णलाई पातमाथि सागरमा औंला चुसेको देखाइन्छ। यहाँ फेरि दियो बालेर पातमा राख्छन्। आत्मा पनि दीपक हो। मनुष्यहरूलाई त पूरा ज्ञान छैन। उनीहरूको लागि त मानौं एक परम्परा नै भएको छ। दियो जगाएर भन्छन्- आत्मा पार हुन्छ। परमपिता परमात्मालाई त खिवैया भनिन्छ। उहाँले विषय सागरबाट पार लैजानुहुन्छ। उनीहरूले यो अक्षर सुनेर एक परम्परा बनाइदिएका छन्। बाबाले आत्माको दियो जगाउनुहुन्छ। यी सबै निशानीहरू हुन्। आत्मालाई नै यो शरीर छोडेर जानु पर्छ- उस पार परमधाममा। तिमीलाई थाहा छ- आत्मा अज्ञान सागरबाट उस पार जाँदैछ। खिवैया (नाविक) त बाबा नै हुनुहुन्छ। गंगाजीलाई खिवैया भन्न मिल्दैन। खिवैया अथवा साजन त साथ-साथै हुनु पर्छ। कतिलाई साथमा उस पार लिएर जानुहुन्छ, भिन्न-भिन्न नाम राखिदिएका छन्। बाँकी कुनै डुङ्गामा वा स्टीमरमा बसाएर लिएर जानुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- कसरी यादको यात्रामा रहन्छौं। यसमा मुखबाट केही राम-राम भन्ने आवश्यकता छैन। मनुष्य त भन्छन्- राम-राम भन। सम्झन्छन्- हामी यो नाम दान गछौं। बाबाले फेरि अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको दान दिनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- मीठा-मीठा अति प्यारा आत्माहरू, म बाबालाई याद गर। यो बाबाको याद नै विश्वको लागि योगदान हो। शिवबाबालाई याद गर। वास्तवमा राम पनि परमपिता परमात्मालाई नै भनिन्छ तर फेरि रघुपति राघव राजा राम भनिदिन्छन्। तिमी बच्चाहरूले अब ड्रामालाई जानेका छौ। स्वर्ग देखि लिएर तिमीलाई सबै कुरा थाहा छ, को-को आएका छन्? फेरि कसरी आउँछन्? जे जस्तो हुँदै आएको छ त्यो सबै ड्रामामा छ। यो भोग आदि लगाइन्छ- यो सबै ड्रामामा निश्चित छ। कुनै कुरा नयाँ छैन। तिमी साक्षी भएर हेर्छौ। हरेक एक्टर हो। जान्दछन्- उनीहरू आफ्नो पार्ट बजाएर खुसीले फर्केर जान्छन्।

मनुष्यहरू भन्दछन्- मरेपछि स्वर्गवासी हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ- हामी स्वर्गवासी बन्नको लागि पुरुषार्थ गछौं। मनुष्य काशीवास गर्छन्, नि। गंगाजीको किनारामा बस्छन्। शिवको त मन्दिर छ। शिवको यादमा सधैं रहन्छन्। गंगाको पनि महिमा गर्छन्। शिवको पनि महिमा गर्छन्। गंगामा कुनै काशी कलवट खाँदैनन्। वास्तवमा पतित-पावन त शिव नै हुनुहुन्छ। यो फरक छ। शिवको मन्दिर छ। पहिले एक कुवामा शिवमाथि बलि चढ्थे। तिमी बनारसीहरूलाई राम्रो सँग ज्ञान दिन सक्छौ। भन- तिमी यहाँ बसेका छौ, गंगाको किनार पनि छ, शिवको मन्दिर पनि छ। फेरि तिमी शिवमाथि बलि किन चढ्छौ? शिव पतित-पावन हुनुहुन्छ वा गंगा? वास्तवमा पतित-पावन त शिव नै हुनुहुन्छ। भगवान् माथि नै बलि चढ्छन्। भगवान्, भगवानमाथि बलि कहाँ चढ्नु हुन्छ! यो त हुनै सक्दैन। यस्तो होइन- हामी पनि भगवान् तिमी पनि भगवान्। भगवान् पतित कहाँ हुनुहुन्छ, जो गंगामा स्नान गर्न जानुपरोस्। सर्वव्यापीको ज्ञानलाई तिमी तुरुन्तै उडाउन सक्छौ। पतित-पावन शिव नै हुनुहुन्छ- यो सिद्ध गरेर बताउनु छ। बच्चाहरूलाई प्वाइन्ट दिइन्छ सम्झाउनको लागि। काशीमा सम्झाउन धेरै सजिलो र राम्रो हुन्छ। शिवको मन्दिर छ भने अवश्य पनि कुनै बेला आउनु भएको हुनु पर्छ। शिवलाई सधैं बाबा भनिन्छ। उहाँलाई आफ्नो शरीर कहिल्यै मिल्दैन। त्यसो त शिव नाम धेरै बच्चाहरूको हुन्छ। अथवा कृष्ण पनि लाखौंको नाम हुन सक्छ। तर ती कृष्ण त सत्ययुगमा थिए, नि। कृष्णका भक्तहरूले

कृष्णको मूर्तिको पूजा गर्छन्। मनुष्यको त गर्दैनन्। त्यसैले सिद्ध हुन्छ— कृष्ण सत्ययुगमा हुन्छन्। मनुष्यहरूलाई थाहा छैन— राधा-कृष्ण को हुन्? उनीहरूले कहिले राज्य गरे? यो कुरा बाबाले बसेर सम्झाउनु हुन्छ।

तिमी हौ स्वदर्शन चक्रधारी। विष्णुको नाम स्वदर्शन चक्रधारी कसरी राखियो, के गरे— यो त कसैले पनि सम्झाउन सक्दैन। बाबा त निराकार हुनुहुन्छ। विष्णु सँग यति हतियार कहाँबाट आए— कसैले पनि जान्दैनन्। हामी सम्झन्छौं— यो सबै ड्रामामा निश्चित छ। भक्तिमार्गमा पनि जसले चित्र बनाएका छन् फेरि उनीहरूले नै बनाउनेछन्। सबै बनी-बनाइ खेल हो। आधाकल्प भक्ति आधाकल्प ज्ञानमार्ग चल्यो। यी कुरालाई तिमीलाई थाहा छ। तिमीलाई पनि आनन्द आउँछ होला। जो सच्चा-सच्चा प्रियतमाहरू छन्, उनीहरूको लागि ऊ प्रियतम त झूटो छ, झूटा र सच्चा चीजमा फरक त हुन्छ, नि। झूटो प्रियतम र सच्चा प्रियतम। पत्नीले पतिलाई प्यारा भन्छिन्, नि। अहिले तिमीलाई थाहा छ— हामी प्रियतमाहरूलाई कस्ता मीठा प्रियतम मिल्नु भएको छ। उहाँलाई प्रियतम पनि भनिन्छ भने बाबा पनि भनिन्छ। बुवाको पनि प्यार रहन्छ। बुवाबाट फेरि पनि वर्सा मिल्छ। प्रियतमबाट प्रियतमाहरूलाई कुनै वर्सा मिल्दैन। आफूलाई प्रियतमा सम्झनु भन्दा पनि बच्चा सम्झनाले वर्साको स्वाद (टेस्ट) आउँछ। शिवलाई हमेसा बाबा भनिन्छ। शिवबाबालाई शिवपति कहिल्यै भनिदैन। अब तिमीलाई कुनै शिवको नाम जप्नु छैन। केवल बाबालाई याद गर। यहाँ आउँदा बच्चाहरूलाई सोधिन्छ— ईश्वरको बच्चा कहिले देखि बन्यौ? जबसम्म बच्चा भनिदैन तबसम्म वर्सा मिल्न सक्दैन। माता-पिता हुनुहुन्छ भने सम्मुख मिल्नु छ। निश्चय गर्नु, मिलेन र मर्नु भने वर्सा मिल्न सक्दैन। यस्ता धेरै छन् जसले वर्सा पाउँदैनन्। प्रजामा जान्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— निश्चय भयो यी उनै माता-पिता हुनुहुन्छ भने त सम्मुख आउनु पर्छ। फेरि सेवा गरेर आफू समान बनाउनु छ। प्रजा बनाउनु छ र फेरि आफ्ना वारिस पनि बनाउनु छ। घरमै बसेर त हुँदैन, मेहनत गर्नु छ। यी कुरामा बच्चाहरू विचार सागर मन्थन गर्दैनन्। कृष्णलीला प्रख्यात छ। लीला त सत्ययुगमा हुन्छ। यहाँ कहाँ हुन्छ र? यहाँ त नक्कल गर्दै रहन्छन्। स्वर्गमा के-के हुन्छ, कस्ता महलहरू हुन्छन्— यो त बच्चाहरूले महसुस गर्न सक्छन्। त्यहाँको त कुरै नगर्न। मुखमा पानी आउँछ। बाबाले सुख नै दिनुहुन्छ। दुःखको लागि बाबाको आह्वान कहाँ गरिन्छ र? दुनियाँमा धेरै दुःख छ। एउटा घरमा यदि बुहारी छटेली आई भने घरलाई डामाडोल पारिदिन्छ। बाबाले यस्ता कैयौं घर देख्नु भएको छ। अहिले समय धेरै कम छ। बाबाको बन तब बाबाले मदत गर्नुहुन्छ। वारिस नै बन्दैनौ भने वर्सा दिनेवालाको मदत कसरी मिल्न सक्छ? बाबा भन्नुहुन्छ— नडराऊ। धनवानहरू त डराउँछन्। उहाँ बाबा त दाता हुनुहुन्छ। भक्तिमार्गमा पनि तिमी मेरो अर्थ गरिबहरूलाई दान गर्थ्यौ। त्यसै अनुसार जन्म मिल्थ्यो। अब डाइरेक्ट भन्दछु— मेरो बन्यौ भने तिमीलाई राज्य-भाग्य दिनेछु। शिवबाबालाई त कुनै घर आदि बनाउनु छैन। तिमीलाई सोध्छु— यदि सबै खतम हुँदैछ भने फेरि यी घर आदि किन बनाउनुभएको? अरे, त्यसबेला कहाँ रहने? पछि पनि बच्चाहरूलाई आएर रहनु छ। तिमी पछि गएर धेरै सीन-सीनरीहरू देख्नेछौ। धेरै खुसीमा रहनेछौ। जति-जति समय नजिक आउँदै जान्छ बाबाद्वारा धेरै साक्षात्कार हुन्छ। जो सहयोगी हुन्छन् उनीहरूले पछि गएर धेरै सुख देख्नेछन्। दुःखको समयमा धेरै सुख देख्नेछन्। त्यो आश्चर्यजनक सुख हो। पाकिस्तानमा पनि तिमी धेरै आनन्दमा बसेका थियौ। वैकुण्ठमा कसरी स्वयंवर हुन्छ? लक्ष्मी-नारायणको राज्य कसरी चल्यो? बाबाले सबै साक्षात्कार गराउनु हुन्थ्यो। यदि शिवबाबाको मतमा काँडालाई फूल बनाउनमा मदत गरिरह्यौ भने तिमीले धेरै देख्नेछौ। त्यसैले भनिन्छ— हिम्मत मर्दा मदत खुदा। यस्ता प्रीतमलाई त धेरै याद गर्नु छ। दुनियाँले कहाँ जान्दछ? यति धेरै बच्चाहरू छन् भने अवश्य उनीहरूको माता-पिता त हुनु पर्छ, जसबाट अथाह सुख मिल्छ।

२०७५ श्रावण २ बुधवार १८-०७-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

यो महिमा कुनै लौकिक आमा-बुवाको कहाँ हो र? तिमी यथार्थमा देख्छौ— कति धेरै बच्चाहरू छन्। रचयिता (क्रियेटर) गड फादर हुनुहुन्छ। रचना रचिन्छ भने एडप्ट गरिन्छ, नि। को द्वारा? यो हो मुख वंशावली। सम्झाउन धेरै सजिलो छ। अहिले ईश्वरको गोद लिन्छौ फेरि दैवी गोद मिल्छ। फेरि आसुरी। यस ईश्वरीय गोदबाट हामी शान्तिधाम, सुखधाम जान्छौ। आसुरी गोदबाट दुःखधाम जान्छौ। यो मन्त्रलाई याद गर। बांधेली गोपिकाहरूले पुकार्छन्। त्यसैले उनीहरूको लागि कुनै न कुनै प्रयत्न गर्नु पर्छ। बाबा साना-साना गाउँहरूमा त जान सक्नुहुन्छ। ठूलो गाउँमा आएर मिल्नुहुन्छ। जानु त पर्छ नै। बलिहार कसरी जाने— यो कुरा पनि सम्झाइन्छ। राजा जनक बलि चढे फेरि भनियो अब ट्रस्टी भएर सम्हाल। रचनाको पालना त तिमीले अवश्य गर्नु छ। तिमी आफूलाई आत्मा ट्रस्टी सम्झ। माया रावणले दुःख दिन्छ त्यसैले रावणको कुनै मन्दिर छैन। बाँकी पुत्ला बनाउँछन्। रावणले धेरै दुःख दिएको छ। जति दुःख दिएको छ त्यति नै हरेक वर्ष उसलाई जलाउने गर्छन्। शिवबाबाले सुख दिनु भएको छ, त्यसैले उहाँको मन्दिर धेरै आलीशान (भव्य) हुन्छ। रावण दुःख दिनेवालाको मन्दिर हुनै सक्दैन। उसलाई त खतम गरिदिन्छन्। जुन फेरि देखिदैन। शिवबाबाको मन्दिर त देखिन्छ। कति पूजा हुन्छ। वास्तवमा सदा पूज्य एक शिवबाबा नै हुनुहुन्छ, अरू कोही छैन। तिमी फेरि पूज्यबाट पुजारी बन्छौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकिलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाको यादमा रहनु छ र सबैलाई याद दिलाउनु छ, यही दान गरिरहनु छ। बाबामाथि बलि चढेर फेरि ट्रस्टी भएर सम्हाल्नु छ।
- २) साक्षी भएर हरेक एक्टरको पार्ट हेर्नु छ। हामी पार्ट पूरा गरेर खुसीसाथ वापस गइरहेका छौं— यो स्मृतिमा सदा रहनु छ।

वरदानः— आफ्नो मस्तकमा श्रेष्ठ भाग्यको रेखा हेरेर सबै चिन्ताहरूबाट मुक्त बेफिक्र बादशाह भव

बेफिक्र रहने बादशाही सबै बादशाहीहरूमा श्रेष्ठ छ। यदि कोही ताज पहिरिएर तख्तमा बस्छ तर चिन्ता मात्र गरिरहन्छ भने त्यो तख्त भयो या चिन्ता! भाग्य विधाता भगवानले तिप्रो मस्तकमा श्रेष्ठ भाग्यको रेखा कोरिदिनु भएको छ त्यसैले बेफिक्र बादशाह भयौ। त्यसैले सदैव आफ्नो मस्तकमा श्रेष्ठ भाग्यको रेखा हेरिराख। वाह मेरो श्रेष्ठ ईश्वरीय भाग्य! यसै नशामा रह्यौ भने सबै चिन्ताहरू समाप्त हुन्छन्।

स्लोगनः— एकाग्रताको शक्तिद्वारा आत्माहरूलाई आह्वान गरेर आत्मिक सेवा गर्नु नै सच्चा सेवा हो।